

Előfizetési ár:

Helyben egész szüneti folyóira 4 frt. 50 kr.
 Vidékre " " 5 " "
 Helyben egy óra 1 " oszt. ért.

Mindenmely hirdetések elfogad-
 tatnak: kétszer hasábozott sorér
 5 újkr., ismétléseknel 3 újkr.
 Kincstári díj minden hirdetéstől 30 újkr.

Megjelenik e lap mindennap,
 pénteket kivéve.

**KAZINCZY
 EMLÉKEZETE.**

IRTA

SZASZ KAROLY.

Az Érmellékin, vándor! a ki jársz,
 Zöld halmokon függvén tekinteted,
 Mikről reád vidám borág nevet: —
 Szólj: áll-e még az éremlyéni ház,
 Hol a meleg, védő fedél alatt
 Száz év előtt a gyermek született?
 Futja-e még be reptény a falat?
 Vagy küszöbén rom, pusztulás tanyáz?
 Az ruda, mit vész, leszaggat, lever,
 Fakúlva, most setét porban hever; —
 És kötni koszorut: nincs zöld levél,
 Emléklül annak, ki már ugy sem él!

S ha utad arra vissz, hol Széphalom
 Borong előtted, mint egy nóma rom,
 Melynek urát — mig el sem végesé —
 Pihenni tették a porok közé,
 S a mibe kezdte, szép-, jelesbe, nagyba,
 Keze után mind félben, ugy maradt,
 Mint tett közben megbécsült akarat,
 Mint kőszobor, mely félig kifaragva,
 Ugy szünetek, véletlenül, darabba:
 — Oh ne riasszon el e méla kép!

Járd bé a házat; érezd a hiányt:
 Hogy nem tolong, ünnepe lő raj gyanánt
 E szent emléklü ház körül a nép,
 S csak a nemes, fúri kegyelet
 Viraszt híven a szent porok felett,
 Vagy menj a kertbe, hol fehér szobort
 Az özvegy állított, h ajh! nem a hon:
 S koszorut is csak u gy találsz azon:
 Ha rá a szél egy-egy lombot sodort; ...
 S könyüt: ha sírva leled a fút! —
 Amott Éresemlyén, emitt Széphalom. ...
 Bölcső s a sír közt hetven évi út!
 Miért futni meg e hosszú, hosszú pályát?
 Dacozni vésszel, táúrni sora viszályát?
 Mi csúf? Mi díj? Az osztályon mi jut?
 Mi eszme úz? Mi a brándkép ragad:
 Hogy megfeszítéd, testet, megtagadd?
 — Vagy élz, csak, mert reád kiróva van,
 Jól vagy rosszul, k'n közt vagy boldogain,
 A parancsszóznak megadván magad?
 Élz, mert az élet mint folyó rohan,
 A forrástól le a torkolatig.
 Két sziklapart közt s te akartalan
 Es öntudatlan, rajta a ladik,
 Mely ki sem köthet, meg sem nyughatik!?
 Sok él, bizonynyal, mint az állatok;
 Elvezeve a márt, nem kérd holnapot,
 A tegnapot letörle s még szerencse,
 Hogy nincs egy emfék, mely rideg szívét
 Az elhagyott képekhez visszaintse,
 Gyönyörbe mártsa, kinban tépje szét,
 — Más él, ahi szörnyű tisztá öntudattal,
 Van célja is, melyért küzd, fáradoz:
 A puha ág, terített gátlag asztal,
 S habzó kehely, mit vágyó lyánka hoz,
 — Meg más, a ronda gyékényen hever,

Ruhája rongy, itsa, étke roszt:
 Neki csak pénz kell mit élére ver;
 S mi bölcs kezekben áldás és malaszt:
 Ő a penésznek, veszni hagyja azt!

De válik egy-egy, milliók közül,
 Mint satnya bokrok közt dicső sudár,
 Min nem rak fészket a hitvány madár,
 De rá, pihenni a felhő megül.
 Kiválik egy-egy, a kinek szívébe
 Mint öntükrébe néz a büszke nap,
 Kin nem hazugság Isten drága képe;
 Kinek határt, czélt, fenkölt vágya szab;
 Kinek lelkét egy eszme megtelti:
 Mely áldozatra hívó, nagy, nemes,
 Mit csak az bír meg, a ki viseli —
 De melyért túrnál, halni érdemes;
 Kinek nem kellének muló kegyek,
 Nem nyugalom, kincs, kéj, nem semmi ár;
 Ki szól: népemnek tűz-ostrop legyen,
 Vezetni azt, én égjek össze bár;
 Ki, bár reá időtlen gúny nevet,
 Vagy kétkedő hitlenség rás fejet,
 Kimért utáról el nem tántorúl;
 Mert jós ígét visel, szívébe zárva,
 Szólót dicsőbb jóvendő álmirul;
 S merészen indul a tenger-sivárra,
 Mert túl azon — ígét-föld virul!

Ti Mózesek! Népek vezérei!
 Az új uton nem intnek vert nyomok.
 Meztelen lábatak szívó homok
 Fölmárja, — kö, vad tüske vérezi,
 Es háládatlan népetek morog.
 De egy tekintet a Nébó hegyéről
 A szent országára: — kősz jutalmatok,

S köny, vérveritek, mit hullatatok —
S kéjzertben mind, mind visszatérül!

Kazinczy egy volt e dícsők közül.
Annál dícsőbb, minél sürőbb köd ül
A kor fölött, mely látta bőleséjét,
S minél ködösebb sugár volt az eszme,
Mely lángra gyújtja véret, velejét.
Ő érezé, hogy népe nyelve veszve,
Mely egykor Árpád ajkán haragott
A négy folyam s a hármás bérce között —
S itt nemzetet a népből alkotott;
Mely Mátyás ajkán együvéfűzött
Kunyhót s királyi trónt: — most elhagyott,
S a dajkasobából is száműzött.
A gyermek ajka németül gagyog,
Csak latin zeng az iskolák padán,
S midőn szemén az első tűz ragyog;
Fránssul susogja ifju és leány.
A könyvszobában halmon anyyi kincs,
És minden nyelvet ért a tudomány —
Ah! egyedül csak magyar ajku nincs.
Lépj a szalomba, hol delnök csuegnek,
Törvénytterembe, hol egy bölcs öregnek
Szavát leji az ifjabb nemzedék:
Meggallod nyelvet minden idegennék,
Csak édes anyjokét, — azt feledék!

Tán kifogyott a századok során, a
Nyelv kincse, mint a mindig ácsott bánya,
Ha megszakad az egykor gazdag ér?
A rég erős törzs, villámától kivágva,
Lombját veszítve szárad minden ága,
S nem bajt ki többé a korhadt gyökér? —

Mélyen temetve, mint a drága márvány,
Ott fekszik a kincs, rejtve szem elől.
Főddel tapodjuk, balgán rajta járván,
És nincs egy lú, ki fáradaim árán,
A feledésből fényre hozza föl.
Bár durva még: csak vésű kell s művész,
S az isteneknek mesterműve kész. —
— Ah! még a törzs, mint ezred évig álla,
S bár tépve vésztől, lombja megzilálva,
Villámától sújtott ágai elasztak:
Még nedve nem fogy, új hajtásra gazdag, —
De lán; tövét gaz, tüske vartse föl,
Pusztaul vagy él, senkit sem érdekel;
Feledve árnya, virága, gyümölcse,
Most nincs ki védje, várja, szedje, költse:
Egykor tudósak koszoruja volt, —
A szeretőkre lombhárral hajolt,
Ágáról tépe pünkösdi hajnalán
Imakönyvébe egy levél a lány...
Elfordult ősle most a tudós elme,
A férfi gondja, a leány szerelme —
S az új hajtások ápolatlan állnak:
Virágtalan megérve a halálnak!

Mely álla elhagyatva műveletlen:
Im övényt vern a ős puszta telken,
Megtörtögtatni a vadalt mezőt,
És nyitni, Isten és világ előtt
Pályát, melyen majd az istenfak
Szabadon versengve, bátran fússanak
Szent czél felé: — Kazinczy tette ezt! —
— A fény, a dícs azé, ki czélhoz ér,
Övé a siker, és övé a bér: —
Azé marad az érdem, a ki kezd!
Mert nehezen hajt a kopár hegyoldal,
Sőt még a völgy is, melyet gyom borít:
Ha fel nem szagatod szántóvasaddal,
S nem látgatód meg, szikkad hantjait.
Mi haszna van a dalra ösztön, eszme,
Mi haszna gyúl a hő kebelbe láng:
Ha hurjait szilaj kéz tépte össze
S a művész álma, — hangszavába veszve —
Csak mint az örült láza hat reánk?
Mi haszna forr, megolvadt ércz gyanánt
A szenvedély, mely mint vulkán láva
Eladdig a szív legmélyén lakott, —
Ha most kiömlik s szertefoly, hiába,
Nem leve, a mi tartsa, — alakot?
Kazinczy lángszekéren szállt az égbe
A menny tűzéből szikkait lopni le,
És itt a nyelv bilincseit letépvé,
Adá nekünk, hogy élhesstünk vele.
Ha lángtárral forr teit szived kelyhébe!

Itt a pohár, vedd s öntsd ki azt bele!
— Hisz szó nélkül az eszme pu zta köd,
S csak hang, mi illanó érzést leköti; —
Hogy eszme a érzés leljen alakot:
Ő, a mi nem volt, nyelvet alkotott!...

Nyelvet, hogy ujja szülessék a szó,
S bár megavult, ifjuljon a mi jó.
Nyelvet, mely kelet népeé legyen,
E nemzeté, mely házias s csatás;
Oly édeset, miú a szerelem,
Erőset, mint a harcai riadás!
Nyelvet, melyen mindennek van neve,
Mely árnyal és fest, mint tündérszene;
Mely csörgve lejtson, mint a völgyi ér,
Lángban pezsegen, mint az ifju vér;
Mint villanó kard, legyen büszke, metsző;
Hajlékony ismét, mint az ifju vessző,
Zuduljon, mint az éjszaka zord szele,
Hogy a kit sújt, a földig verje le, —
S legyen vigasztaló, gyöngéd, szelid,
Midőn a fájé sebbez közelit!

És legyen a nyelv, mint varázsital,
Melytől hevüljön agg és fiatal.
Mint csodagyógyszer, mely mindenre jó,
Ezer haszonra álljon ugy a szó.
Építsen abból gyermek kártávirát,
Az ifju zengje, ha érzelme árad,
A tudós, a ki bölcseséget áru,
Azon beszéljen könyve nagy titkárul.
S habár magasra száll az ige szárnya:
A pór se nézzen bámészan utána,
S tudja, sejtse és érezze azt
Ekéje mellett a szegény paraszt!
S a kunyhóban s a gróf szőnyegen —
Szép s egyszerű — de csak egy nyelv legyen!

Oh szépek! hogyha lelkesít a dal,
Egven az eszme benne, mint sugár
Gyámánthban összegyűjtve s szótólvelve,
S az eszme, mely örök szép s fiatal,
E nyelven ünnepebb ruhába jár,
Önnönmagára is alig ismerve;
Ha érzitek, hogy szívetek repes,
S könyezve, égve a költő dalán,
Az ifju lelke fonkolt és nemes,
S tisztább gyönyörben olvadoz a lány,
Ha bűnnek, a mely köz mindenkivel,
Hangja e nyelven szívetekbe rezg;
S ha áldozatra készen tenni kell,
E nyelv zengése oly csodát mivel,
Hogy rá a kő is megmozdulni kezd:
Ha érzitek (s ezt ki nem érzi?) kérdem:
Tudjátok-e ki az érdem?
— Mi nélkül nincsen hangunk, énekünk,
Kazinczy adta e nyelvet nekünk!

És ő e nyelvbe a művészetet!
— Mint durva kőből lesz dícső szobor
A melyre vésű árnyat s fényt vetett,
S hideg keblén érzelmek árja forr:
Ugy öntö ő új szellemet a nyelvbe,
Megnépesítve eszmék sargivét,
Mik, mint varázsigen, életre kelve,
Rajtok nem ismert új fény ömlik el —
Mert hangszer a nyelv, porban heverő,
Ha nincs hozzá Apoll, nincs lant verő,
Ki a lelketlen póról fölvegye,
Melytől megernyedt néma idege,
S mintegy parasztá lett a durva fa,
Mit izléshez senki sem szoktata!
„Hisz! ha kijátsza nincs még hangszered,
Művészi kézzel hasztalan vered;
A jól kijátszott hangszereken pedig:
Egyszerre égi dallam születik,
Miként, ha titkon beléyolva zárva,
S most csak kilépne, a művész szavára!

De tudod-e hazám, mit szenvedett,
Mint könnyezett, tírt, vérze hű fiad,
Mint nyögött olykor a teher miatt
Míg visszavítta régi kincsedet! —
Az elpazarlott életért ki ad
Kárpótlást? — Nyomorral küzde gyakran,
Gunyólvat ott, sárral dobálva itt,
Békén viselve súlyos lánczait,
Meggnyugvást lelve csak az öntudatban!

Ha meg-megráztá lánczát olykoron:
Hangodatt vélte abban, drága hon!
Fejét lehajtá, — sirt és halgatott:
E csördülés a te búsanatod!
A régi bú, mely el nem mondható,
Mely meglepé alva, nem bocsaát el ébran:
Szót nem keres, nem lel tápot beszédben,
Mert némasága által meghatj!

S midőn szabad: — hogyan viraszt, tanul,
Eszmélkedik, mind szakadatlanul
Gondolkodik, ir — ir s megint törül,
Egy szót keres, — sóhajta érzi: nincs!
Szegény a nyelv még, s rajta a billincs...
Meglépte most — s mint gyermek ugy örül.
És mindezt, a hol csak elme jár,
Hol ész kutat, kalandoz és kísért:
Bányát nyit ő szók s eszmék kincseért,
Hisz minden mező egyaránt kopár,
S ő egyben minden, — fordító, művész,
Költő, tudós, műkedvelő s tanár... .

De gazdasága puztál, háza vesz,
S az éle „gond, — e halvány arcu rém,
E „pajzosos férfi“ — ott áll külsőben,
Jönnek baráti s átdöfik szívét,
Mivel tovább ment, mint ők akarák;
Majd ellenségi, s az egész világ
Dobván reá kárhóztatás követé,
Koszoru helyett, nemes homlokára... .

S mi volt a hosszú küzdelemnek ára?
Hogy vérig vivni nem fáradt ki lelke,
Mig lerogyott haldokló hős gyanánt:
Volt-e nyugalma, a hogy érdemelté?
S'elismerése? — Mást ő nem kívánt!

Nyugalma? Oh! az megvan, igen is
Sírjában ő oly csendesen pihen ki;
S hogy ottan meg ne háborítsa senki:
Az utat is belepte a tövis!

Elismerés! Mit szölok? Ime itt
Látom hazámnak nagyjait, szépeit
Seregleni a szent szobor körül.
Szívek lángolnak; ez sir, az örül;
Itt szól az ajk, ott néma, vagy rebeget;
Emitt a kéz int, ott könyvet törül,
S fölssakadoznak a grógyult sebek.
Sírunk, emléksztünk, verünk háborog,
A lelkesülés árja megragad,
S szívünk verése föntebb hangot ad,
Mintha riadna százezer torok!
— Most vagy soha! most törve még a pálya
Mind diadalt vívhat karunk, esztünk;
Int még az út, ha nem lépünk reája,
Fordul a föld s mi végkép elvesztünk.
Tolul az ár és megemészt a láng,
— Nem lesz hírünk, nyomunk sem, hogy valánk!

De élni kell! Hiában égeték e
Ly nagy szívek a máglyán magokat?
Feledve volna nevők dícsősége,
S nem lépne senki a dícsők helyébe,
Az unoka sötétben tapogató?
Nincs-e még a nyelv, melyet alkotának,
És a művészet örök remeké? —
A zászló, mely a nagy szellemcsatának
Küzdelmeidhez, szárnyát terjeszté ki!

Oh jöjtek! Hozzon mindenki mit kell:
Mosoly a lányka, a költő dalát;
Nő jöjjon könyvel, és a férfi tettel,
Tudós, te észvilágító művelődel,
És gyűljön össze az egész család! —
Majd a közérzés milliö köréből
Ha nagyjainknak Pantheonja épül,
Hol, — a kik a szellemcsatán lerogynak —
Örök dícsőség lángjában lobognak,
Mig ott egy kép, mig ott egy név ragyog:
Kazinczy él, Kazinczy élni fog! *)

*) A Cassiusok anyján kívül, van-e asszony a föld nagy kerakén, ki oly tevért nemzett mint a két Kisfaludi, s a két ifju Szécs hazánk nagy költőit? és ha van anya, van-e olyan apa, mint a Szászoké két oly fiura? e kérdésre tessék felelni kelet, nyugat, dél és észak-Európa!

Művészi hírek és események.

— Előbb a „Pesti napló,” utána a „Vasárnapi ujság”-ból tudós Kutzner J. G. „Geographische Bilder” című nagy művéből, hazánkról e tanúságos sorokat olvassuk: „A termékeny ország legnagyobb részét, mint mondjuk, még mindig úgy, mint Atilla a kunok korában, vadlovak és csordák legelőjéül használják.” — és tovább: „a nép is ugyan az maradt, utálja a munkát és haladást, szegyennek tartja a dolgozást, azért csak is örökös szolgák (Leibeigenen) dolgoznak.” Erre az idézett lapok megjegyzik, hogy tudós Kutzner ur hozzánk jöttével nemcsak vadlovak, de egyéb vadak is lennének hazánkban; — tán Midas füléseit értik. — E lapok szerkesztője éppen a napokban mult 12 éve, a hannoverai tartományban Lunenburg városában Volger tanárt látogatá meg, a ki köpczös geographiai kézikönyvében nemcsak vadlovakat s egyéb vad szőrös állatokat tud a magyar alföldön, de mezitelen magyarokat, nyers búst evő pásztorokat és kereszteletlen suhanczokat. A tudós tanár egyike volt azoknak, kik hallják mint pereszeg a fűgyökér, midőn a fű nő, s tökéletesen meg volt győződve a magyar paraszt-rabszolgaságáról — nagy eszmetusába került volna őt az ellenkezőről meggyőzni, s tüzes magyarázatokat csupán mentegetődzésnek vette, azon megjegyzéssel —: bogy „majd idővel tán ugy lesz, mint én mondom.” Miféle lelki állapotban volt, nem tudom, de hogy a jó szóra nem hajtott, az szent igaz. — Van Hannoverában a bülékre (Tölpel) egy közmondás, a Bolond Samuéval egy értelmű, mely így hangzik: „Du Dummer Lunneburger.

— A pestvárosi József téren lévő málfaszállító-intézet ma holnap szép hírbe jön, ha való az, a mit felőle a „P. N.” beszél. Legényei udvariatlanul izellenkednek azokkal, kik küldeményükre magyar czímet irnak. E napokban egy derék asszonyssággal guuyolódta igit, s tudatlanságuk nagy mértékben kísült, midőn a czimiraton lévő „küldi” szót az asszonysság neve gyanánt irak föl. Bizony jobb lenne, ha megtanulnák azon haza nyelvét, melynek jó levegőjét szívják, és jó borát, kenyerét fogyasztják.

Hajtóvadászat a krinolin ellen.

— A berlini udvari színház intendaturája színházi szabályait egy ponttal bővíté, mely a krinolint letiltja a színpadról. Nem is lehet valami ocsmányabbat képzelni, mint az oly krinolint, mely nemesak hogy a test mozgását nem követi, de a színésznőket valami új emberi formában tünteti fel, midőn: forognak, lélelnek, ölelnek vagy elesnek. Egy berlini lap hozzáteszi: „A mi a színpadon ocsmány és elferdítő, az életben is az, mily csodálatos csónakázásokat lát az ember a zártszékek között, midőn a krinolin, mintegy baromfi-borító törí magát keresztül a telt sorokon, magával hordván mások zsebkendőjét,

kesztyűjét, botját; kísérve a háborgatott közönség szidalmától, a mi annál hangosabban és méltán tör ki, ha e fertelmes vasabroncsos ballonok a padok közötti járást megakadályozzák.”

Erkeztek:

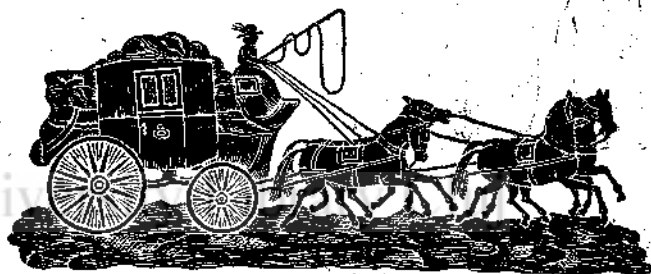
- 11/11 Wohlleben Adolf, földbirtokos, Tordáról.
Hutter János, kereskedő, Bécsből.
Sknór Antal, lelkész, Tordáról.
Fang István, bányászgyakornok, Abrudbányáról.

Elutaztak:

- 11/11 Csongrádi István, földbirtokos, Zsomborra.
Keayezes Pál, cs. k. catast. ügyvivő, Kővendre.
Sahi Izsák, földbirtokos, Egeresre.
Stankovszki Károly, földbirtokos, Krasznára.
Dindár József, cs. k. kerületi főnök, Bonczidára.
Földvári György, urbéri t.-széki ülnök, Dézsre.
Schobel József, kereskedő, Sz.-Régenbe.
Schobel Károly, cs. k. erdőszhelyettes, Sz.-Régenbe.
Pálfi Kristóf, kereskedő, B.-Hunyadra.
Wohlleben, kereskedő, Tordára.

(2)

(2-2)

Biasini gyorsutazási intézele jelenti, hogy Szeben és Kolozsvár közti mai naptól elkezdve kényelmes üveges hintók szállítják az utasokat.

N.-Várad és Kolozsvár közti vonalra is az ujon készült üveges téli hintók folyó hó közepére megérkeznek és a közlekedés ezekkel fog fenntartatni.

Egy személy ára Kolozsvártól Szebenig vagy vissza 10 ft 40 kr osztr. érték.

Egy személy ára N.-Váradtól Kolozsvárig vagy vissza 8 ft 40 kr. osztr. érték.

Kolozsvártt, november 5-kén, 1859.

Biasini Domokos,
Pest-brassói gyorsutazási intézet
tulajdonos és igazgatója.

(5)

(2-3)

Az orvosi tudományok egyik hallgatója, tanórákat ad, a legkönynyebb tanmód szerint, a franczia, olasz és német nyelvből. Tudaközhami felőle a szerkesztősségnél.

(6)

(2-2)

A megérkezett, s még érkezendő színészek számára szállás kerestetőük, a szállást adók jelentések azt a színiigazgatóságnál.

(3)

(2-3)

Hirdetés.

A kolozsvári batáron a Csillag nevű hegyen, egy szép jószág több évre haszonbérbe kiadó. A jószág áll mintegy 150 hold szántóföldből, hozzá tartozó gazdasági ép. letelekkel a legjobb karban. A kedvező feltételek iránt értekezni lehet ügyvéd Nagy Leopoldnál, k.-monostor-utca, 232 sz. alatt.

Tulajdonos és felelős szerkesztő: HAVI MIHALY.

100 db. aranynyal jutalmazott eredeti dráma.

Bérlet

szünet.

NEUZEPI

SZÍNHÁZ.

Felsőbb

engedélylyel.

Kolozsvártt, ma, vasárnap, november 13-kán, 1859.

A fennálló országos szini választmány pártfogása és HAVI MIHÁLY igazgatása alatti dalszintársaság által adatik:

e szinpadon először:

EGY KIRÁLYNÉ

BCU Cluj / Central University Library Cluj

A gróf Teleki-féle alapítványból 100 darab aranynyal jutalmazott eredeti történeti dráma 4 felvonásban. Irta Tóth Kálmán.

A díszleteket készíték a színház festői.

S z e m é l y z e t :

II. István, magyar király . . .	Gyulai.	Tatár	} kun tanácsnokok	Palatkai.
Etel, a királyné	Jánosi-Polákovicsné.	Uros		Bokor.
Iván bán, fővezér	Paulai.	Itélőmester		Szilasi.
János, nádor	Albisi.	1-ső	} lovag	Gerecs.
Bors, főispán	Simonyi.	2-dik		Tótfalusi.
Csiz	} magyar lovagok	Bartha.	Udvarhadnagy	Szabó Mórsi.
Pásimán		Felix.	Apród	Szabó Eszter.
		Barnabás	} udvarnokok	Vadász.
		Gerő		Alajos.

Magyar és kun urak, katonák, hóhér, nép. — Történik a palotában és Iván táborában.

Tisztelettel kéretnek a páholy és zártszék bérlő t. cz. uraságok helyeikről déli 12 óráig rendelkezni, hogy azontul másoknak is szolgálhassunk.

Helyek ára : Felső páholy **2 ft 10** kr. Közép páholy **3 ft 15** kr. Alsó páholy **2 ft 63** kr. Zártszék **70** kr. Földszint **42** kr. Altiszti jegy **21** kr. Karzat **15** kr. osztr. ért.

Kezdeté fél 7 órakor, vége 9-kor.

AZ EV. REF. FÓTÁNOVA KÖNYVNYOMDÁJA. (Belső farkasutca, 74 sz.)